

§. 346. Sadan läks ärta, ja nüüd panni ta Jjobit suurt Wallo tündma Eeige omima kehha ülle, nenda et ta lõi tedda Eurja Paisedega Talla-Tallast senni kui Pea-Laeni uenda et Jjob mahhaheitis ja ennast weretas Tuhha sees, ja Potti-Tükidega omniaad Paised kapis; agga ühregi pahha Sanna ei räkinud ta Jummasla vasto.

§. 347. Jjobi Maenegi sai Sadanost kihhutud, omma Meest waewada tähja Sannade ja furja Mouga (§. 110.); ta ütles: Kas sa veel pead omimast täiest Waggadussest kinni? Kida Jummalat ikka peale, ja surre seål jures ärra! Jjob nomis tedda ja ütles. Kas meie peame sedda Head üksi Jummalal käest vastowõtma, ja sedda furja Põlwe ei peaks meie mitte wastowõtma? Ja temima Mae ne piddi waid jáma.

§. 348. Jjobi endised Übbrad, need teigekuulsamad Mehhed seål ümberkudo, Elwas, Bildad ja Gowar, said kuulda, mis temimale keik olli sündinud; nemmad tullid keik ühtefokko üggauks omimast Paigned, tedda troöstima temina raskes ja mitmesugguses Willetsusses: agga nemmad hirmusid ja ehmatassi hopis ärra, kui nemmad tedda agga emalt näggid: ta olli ni hirmus, et nemmad ei tunnudgi tedda. Sepärust allandasid nemmad ennast temimaga ühtlaese Tuhha sisse Jummala ette mahha, ja nutsid, ja ollid temimaga Maas hopis seitse Pârva, ja üksli ei julgend mitte üks Sanna öölda, seest et Jjobi Wallo ni suur olli, ja se Ässi olli väggâ immelinne nende Melest.

§. 349. Selle järel Jjobi kannatus lõkas lõppema; ta teggi omma Su laha sajatas sedda Pârva, millal ta Jjelli sündinund, ja sedda Õod, kui tem-